

Harul crinului, Vasile Militaru

2011-12-31 15:47:46

Adâncit în visuri albe, ne-ntinat, mereu senin,
Închegat din spuma spumii,
Pe meleagurile lumii,
Sus, pe-o culme, singuratic, se ivise-ntâiul crin,
Floare rară, cum pământul nu mai legănase-n veac,
Și a căreia mireasmă, pentru toate erau leac!

.....
Frunte plină
De lumină,
Parcă n-avea legătură cu nimic din ce e tină,
Și spre el, din toată zarea, pelerini veneau pe drum,
Fiecare vrând să soarbă *scumpul crinului parfum!*
Colindând, hai-hui, pământul,
Pururi sec, ba și hain,
Într-o zi, trecu și vântul
Fluierând, pe lângă crin...
Și, fiindu-i dat să vadă
Lumea ce venea grămadă
Înspre crinul de zăpadă,
Vântul, ticălos în sine, chibzui ca să omoare
Vraja mult îmbătătoare
Ce se-mprăștia din floare
Și porni, cu ură-n suflet, năpustind spre crin furtuna,
Socotind c-a lui mireasmă va pieri pe totdeauna!
Dar de nici o biruință, ticălosul n-avu parte,
Că, pe vânt, acea mireasmă se duce și mai departe
Și-astfel, lumea de pe lume, ca un cerb cuprins de sete,
Înspre crin venea într-una, de-a lui vrajă să se-mbete!

.....
Când loviți, împinși de ură, sau invidie turbată,
Într-un om care, pe lume, nici nu v-a atins vreodată,
Însă care, totdeauna, are har în ale sale,
Cum, de-o pildă, are crinul miresmate-a lui petale,
Oameni răi, să știți cuvântul:
N-o să faceți niciodată, nici mai mult, nici mai puțin,
Decât ceea ce odată a putut să facă vântul,
Vrând să spulbere mireasma din potirile de crin!